

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
Κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μοναχὰ ἑστὰς Ἐπαρχίας — καὶ σ' τὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὠράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ σ' τὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές τ' ὧν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα

Τοῦ Μαΐου δωδεκάτη,
λίμα, ὕπνος καὶ ραχάτι.

Ἀριθμὸς τρακόσα,
στείλετέ μας γρόσα.

Ὁ Φα σουλῆς φουσκόγων
ἀγγέλλει νέον χρόνον.

Ἐγώ, ποῦ σκέψεις καὶ νεφροὺς ἀνθρώπων ἐξετάζω,
τὰ ρόδα δὲ καταπατῶ καὶ δρέπω τὰς τριβόλους,
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς τριγύρω μου κυττάζω
τοὺς προσφιλεῖς μου Ἕλληνας, τοὺς ἡρώας μου ὅλους,
ποῦ ἔθρεψαν τὴν γλῶσσαν μου καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος
καὶ μετ' ἐμοῦ ἐλάλησε πολλὰ κι' ὁ Περικλέτης.

Συνεπιληρώθη τοῦ «Ρωμηοῦ» καὶ ἄλλος ἤδη χρόνος
κι' εἰσέρχεται ὅτ' ἔβδομον μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
ἐγὼ δὲ χαίρω καὶ πηδῶ, λακτίζω δὲ ὡς ὄνος,
ὅπου ὀρέξεις τοῦ γεννᾶ ὁ μὴν ὁ χρυσομάλλης
καὶ γαυριῶν τὸ βλέμμα μου ὅτ' ἀπαρελθόντα ρίπτω
καὶ πρὸ τοῦ Πανδαμάτορος τὸν τράχηλόν μου κύπτω.

Ἀγαπητοὶ μου Ἕλληνες, γαῖδούρια μου, παιδιὰ μου,
καὶ τώρα, ὅπως πάντοτε, σὰς ἔχω σ' τὴν καρδιά μου.
Καλὰ τὸν ἐπεράσαμεν τὸν περασμένον χρόνον,
περίφροντις ἐδούλευσα μαζί σας τὴν πατρίδα,
τοῦ Μεγαλειοτάτου μας ἐξύμνησα τὸν θρόνον
καὶ γαμηλίους τελετὰς τοῦ Διαδόχου εἶδα.

Καὶ Αὐτοκράτορες σεπτοὶ καὶ ἄλλοι ἐστεμμένοι
ἐπάτουν τοῦ Φιλήμονος τὸ κοπρισμένον χῶμα,
καὶ ἡ Ἑλλὰς φρενόληπτος καὶ οἰστρογηλατημένη
τοὺς γάμους ἐχαιρέτησε μὲ ἀλαλάζον στόμα,
καὶ τῶν δεινῶν τῆς ἡλιπίζεν ἀπαλλαγὴν νὰ εὔρη
καὶ εἰς τὸν ἥλιο ἄπλωνε καὶ τραχανᾶ κι' ἄλεϋρι.

Καὶ ἡ καρδιά της ἔγινε ὡς εἶδος περιβόλι
καὶ ὡς Βακχίς ἐμαίνετο καὶ κρόταλα ἐκτύπα,
κι' ἐγὼ μὲ τὸ γαῖδούρι μου ἐπέταξα σ' τὴν Πόλιν,
κι' ὑψώσας τὸ στηλιάρι μου πρὸς τὸν Σουλτάνον εἶπα:
«Βαρδατε κι' ὁ Διάδοχος πλακόνει ἐδῶ πέτρα,
»βαρδατε πρὶν ὁ διάβολος σὰς πάρῃ τὸν πατέρα.»

Καὶ τὴν πατρίδα ἔβλεπα νὰ εἶναι εἰς ἐκστάσεις
κι' ἐχαίροντο οἱ ἔσχατοὶ κι' οἱ πρῶτοι ἐν τοῖς ἴσοις,
ὅταν ἐξαίφνης ἤκουσα φοικτὰς ἐπαναστάσεις
καὶ σύνθημα ἐδίδετο πολέμου ἐκ Δαρδανίου.
Τὸ δὲ κοχλάζον αἷμα μου ἀνάπτει καὶ πυρόνει
κι' ἐν μύθου ἐκρυφα κλαδί σουρῆς Κόλοκοτρώνη.

Τοῦ Ἀρμοδίου τὸ σπαθὶ καὶ ὁ Περικλῆς ἐβάστα καὶ οἱ δύο ἐφωνάζαμεν: Ἑλλὰς πατρίς, ἀνάστα... ὡς γίνοντο τέφρα οἱ χρυσοὶ τῶν Συνταγμάτων χάσται, ὡς ἐπιπέσῃ ἄγριος ὁ συρφετὸς τῶν Βροῦτων... μὰ δὲν εἰξεύρω τί κακὸν παθόντες οἱ ἀντάρται τὰ ξίφη ἐρριψαν χαμαὶ καὶ ἐπῆραν πρὸς νεροῦ τῶν.

Καὶ ξυνεργονυλίζοντο αἱ κλασικαὶ Ἀθηναὶ καὶ ἐφώναζαν πῶς κούνημα καὶ εἶναι καὶ δὲν εἶναι, ἐβρόντων δὲ οἱ ῥήτορες μὲ κεραυνοῦ βροντῇν, πολλοὶ δὲ ὄνοι ἐβαλαν ἐξαίφνης λευτῇν, καὶ ἐνφῶ ἤκουετο μακρὰν ὁ τῶν τυμπάνων ἦχος ἐγὼ τὸ γουργονλίδιον ἐκάπιζα ἡσύχως.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἔσκουζαν χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ ἐτρόμαζε τὸ κούνημα τοῦ θρόνου τοὺς Συμβούλους, παχείας τρίχας ἔτρεφε ὁ κύριος Σεμτέλος καὶ ἐφαίνετο εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ θάλλοντας ἰούλους, οἱ δὲ παρατυγχάνοντες ἠρώτων μ' ἀπορίαν πῶς τρίχες βεβλαστήκασιν εἰς τὴν Σπανομαρίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ βοηθηθεὶς ἀπὸ τὸν Περικλέτον τοὺς νόμους ἐπανεφερα ὅτι πρῶτην λειτουργίαν, προστρέχων δὲ εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ τῶν ἐγκαθέτων παρηκολούθουν ἄγρυπνος τὴν κωλυσιεργίαν, ἐπικροτῶν μὲ φάσκελα, μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας τοὺς χορτασμένους ἐνταυτῷ καὶ νηστικούς σωτήρας.

Πολλάκις δὲ εἰς τὴν Βουλὴν μὲ ἦδρε τὸ ξημέρωμα καὶ ἐπρόσμενα παραλάρωμα νὰ πέσῃ καὶ μαχαίρωμα, καὶ ὅλην νύκτα ἔχασκα θανμάζων πάντα πρόμαχον μὲ γουργονορίζον ἔντερον καὶ μὲ φουσάτα στόμαχον, φρουρῶν καὶ ὁ μικρὸς ἐγὼ μεθ' ὅλων τῶν πατέρων ὅτι ὀφείλω ν' ἄγρυπνῶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Καὶ ἤκουσα ὁλολυγμούς τῆς ποιμένης τῆς πεινώσης καὶ ὅπερ τῆς Κρήτης μαχητὰς ἠτένισα ἐτοιμούς, καὶ τοῦ Τρικούπης ἐβλέπα σφοδρὰς διακονώσεις νὰ εἶναι εἰς διπλωματῶν θαλάμους δυσωνύμους, ὁ δὲ Χαμίτ ὁ φουκαρᾶς δὲν ἔπαυε νὰ τρέμῃ καὶ ἡμέρα νύκτα ἔμεινε κρυμμένος σὲ Χαρέμι.

Παρήχετο ἡ δόξα του καθὼς ἀστὴρ διάττων, ἡ δ' ὕψηλὴ του κεφαλὴ δεινῶς ἐκαρηβάρει, καὶ μία διακονώσις ἐκ τῶν ἐντουωτάτων δὲ μίαν ναζλοῦς Χανούμισσας εὐρέθη τὸ σαλβάρι, καὶ ἐξίστατο καὶ ἐθαύμαζε πᾶς φλύαρος κοπιότης τὴν σθενερὰν πολιτικὴν σὲ ζήτημα τῆς Κρήτης.

Τὴν συνετὴν πολιτικὴν ἡσπασθη καὶ τὸ Στέμμα, μακρὰν τῶν λόγων τῶν κοινῶν, μακρὰν τῆς τόσης ξάλης, καὶ ὁ Θεόδωρος τὰ γένημα του τὰ ἔβαφε σὲ αἷμα καὶ ἓνα ποτήρι μὲ αὐτὸ ἐγέμισε καὶ ὁ Ράλλης, καὶ σὲ τὴν Βουλὴν τὸ ἔδειξε ὡχρὸς ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ ὅλοι κηλίδας εὗρισκαν αἱμάτων εἰς τὸν δρόμον.

Καὶ ἐγὼ συχνὰ ἐμούντζωνα τὸν φίλο μας Σουλτάνο καὶ ἐρέθιζαν τὸν ὕπνον μου ὀνειράτα χρυσᾶ, καὶ ὅλους τοὺς Τούρκους ἔγραφα ὅτι φτέρνα μου ἀπὸ ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐσφαζαν μὲ τὸν Σακὴρ Πασᾶ. Ὁ δὲ Τρικούπης ἔλεγε: «ὕπομονή ὀλίγη, καὶ μὲ τὰς νότας ὁ Χαμίτ σὲ καίρια ἐπλήρη».

Οὐχ ἦτον εὐτυχήματα ὑπὲρ ποτε μεγάλα ἐπῆλθον ὡς ἀντίρροπον σὲ τὴν συμφορὰν τῆς Κρήτης, τοῦτέστι σιδηρόδρομοι καὶ δάνεια καὶ ἄλλα, ὅσα γνωρίζει ἕκαστος ἰθαγενὴς πολίτης. Μὰ ἡλαττώθη καὶ ὁ δασμὸς ἐξαίφνης τῆς σταφίδος καὶ ἐπῆραν τὸν κατήφορον τὰ πλούτη τῆς πατρίδος.

Ὁ δὲ Τρικούπης, ὀπισθεν τὴν εὐτυχίαν σύρων, πᾶν ἀγαθὸν ἐφαίνετο εἰς τὴν Ἑλλάδα σπείρων, καθὼς καὶ ὁ Τριπτόλεμος εἰς παλαιὰς ἡμέρας μὲ ἄρμα ἔτρεχε χρυσοῦν ἐπάνω σὲ τοὺς ἀέρας, συρόμενον μὲ δράκοντας πολλοὺς καὶ πτεροφόρους, νὰ διανεῖμῃ πανταχοῦ τῆς Δημήτρος τοὺς σπόρους.

Καὶ ὁ Φασουλῆς ἐπίστευε εἰς ὅλα τὰ γὰθὰ καὶ ὁ οἶστρος του δὲν ἔπαυε μ' ἐκεῖνα νὰ μεθᾶ. Σιδηροδρόμων ἔστρωναν τριγύρω του γραμμὰς καὶ ἐπέιδετο πῶς τὸ ψωμὶ κανένας δὲν νηστεύει, ἀλλὰ ὁ ἄλλος Φασουλῆς, ὁ ἔπιστος Θωμᾶς, ἐμούντζωνε τὸν Φασουλῆν ἐκεῖνον ποῦ πιστεύει.

Καὶ ἐμάχοντο νυχθημερὸν οἱ δύο Φασουλῆδες, ἐκεῖνος ποῦ ἐπίστευε καθὼς καὶ ὁ ἀπιστῶν, οἱ λόγοι τῶν ἐφούσκωναν καθὼς αἱ φυσαλίδες, καὶ ὁ ἓνας τότε ἔλλαξε τοῦ ἄλλου τὸν Χριστόν, ὑπέκλυτε δὲ κἄποτε μ' ὑπόκλισιν τῶν νώτων ὁ πρῶτος εἰς τὸν δεῦτερον καὶ ὁ δεῦτερος σὲ τὸν πρῶτον.

Αὐτὰ καὶ ὁ Διάδοχος ἐτέρπετο νὰ βλέπῃ καὶ ἡ χαρὰ ἐσάλευε τοῦ στήθους του τὰ βᾶθη, καὶ ὅπως γίνῃ Βασιλεὺς καθ' ὅλα ὅπως πρέπει κινδάραν τοῦ ἐκάπνισε ὀργήγορα νὰ μάθῃ. Καὶ οὕτω πῶς διήρχοντο εὐχάριστοι αἱ ὥραι μὲ τὸ φασολαντορεμὶ καὶ μὲ τὸ λά μινόρε.

Ρεμβάζων ἐκιδάρισε ὑπὸ πυκνὴν φιλόραν τῆς Μανωλάδας τοὺς καρποὺς καὶ τὴν καλὴν μας μοῦρᾶ, καὶ μὲ τὸν νοῦν του, ἔμπλεων γραμμάτων καὶ σπουδῶν, διέτρεξε τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα τὴν κλεινὴν μὲ ὅσον τάχος ἔτρεξε ὁ μέγας Μακεδὼν τὴν Γεδρωσίαν ἔρημον καὶ τὴν Βακτριανήν.

Ὁ δὲ πατὴρ, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τοῦ υἱοῦ του, ἠγάλλετο καὶ ἐπέχαιρεν εἰς τὰς προόδους τούτου, καὶ ἐκ τῆς ἀγαλλιέσεως τοῦ ἦρχετο νὰ κλαίῃ καὶ πλούσια σὲ τοὺς δούλους του παρεῖχε τὰ ἐλεῖ, καὶ ὅπου ἀντίκρυζε πτωχὸν ἀμέσως ἐσταμάτα καὶ δαδὸ χαροῦτσά τοῦδινε μὲ δίλεπτα γεμάτα.

Ἀῖντε, παιδιά, καὶ ἐφθάσαμε σὲ τὸν ἑβδομὸν τὸν χρόνο καὶ πίνωντας τὴν πίπα μου σᾶς κατακαμαρόνω.

Καὶ τάξις ἐβασίλευε καὶ ἀσφάλεια καθ' ὅλα καὶ θραύσιν ἔφερε πολλὴν ἡ κάμα καὶ ἡ πιστόλα, καὶ κατεφλέγετ' ὁ λαὸς τῆς νέας Ρωμηοσύνης, ἠπύρει δὲ ὁ Ἱπποκράτης ὁ τῆς Δικαιοσύνης πῶς ὁ καθένας εἰμπορεῖ τὸν ἄλλον νὰ σπαράττῃ, ἀπὸ αὐτοὺς τὴν πλάστιγγα τῆς Θέμιδος ἐκράτει.

Καὶ ἐνῶ αὐτὰ ἐσκέπτετο ἐκεῖνος ἀπορῶν καὶ ἐκτίνα κατακόκκινος τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, οἱ ἐξημένοι Ἕλληνες δὲν ἔχαναν καιρὸν καὶ πρὸ πολλοὶ ἐσφάζοντο παρὰ τραγὴν καὶ βῶδην, καὶ ἓνας τὸν ἄλλον ἐκοβε ὡς εἶδος ταραμᾶ καὶ κοπετὸς ἠκούετο καθὼς ἐν τῇ Ραμᾶ.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν κοπετῶν καὶ ἐκείνης τῆς σφαγῆς, ποῦ εἰς γενναίαν ἔμιλλαν τοὺς Ἕλληνας ἐκίνει, ζηλεύσαντες καὶ οἱ Βουλευταὶ τοὺς φίλους ἐκλογεῖς, τὰ καύκαλα τῶν ἐσπασαν μὲ ρόπαλα καὶ ἐκείνοι. Καὶ συνεχάρησαν θερμῶς τὰ τέκνα τοὺς πατέρας καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐμοίρασαν τὸ τῶν ἀγώνων γέρας.

Καὶ λωποδύται, ἄξιοι μεγάλης ἱστορίας, τὴν γῆν περιηγούμενοι ὡς πλάνητες μοιραῖοι, ἀπὸ τὰ σπήτια ἐβράζαν κυρίους καὶ κυστίες καὶ αὐτοὶ ἐγίνοντο ἐκεῖ σωστοὶ νοικοκυραῖοι. Ἀλλ' Ἀστυνομὸς καὶ Λοχὰς ὁ κόσμος ἐθεώρει καὶ αὐτὸ τὸν ἀνεκούφιζε καὶ τὸν ἐπαρηγόρει.

Ὁ μὴν ἄλλὰ εἰς τὸν κλοπῶν τὴν τὸσσην τρικυμίαν μεταρροθιμύσεις ἔκαμαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, καὶ νόμοι μ' ἀδυστήρητα ἐγράφον πολλὴν καὶ τοῦτο ἐνεθάρρυνε μικρὸν τοὺς παροδίτας, καὶ ἄλλην νέαν οἱ φρουροὶ ἐφόρεσαν στολήν, καὶ ἐκεῖνη τοὺς διέκρινε ἀπὸ τοὺς λωποδύτας.

Ἡ εὐτυχία τοῦ λαοῦ ἐπλήρως πᾶν ὄριον καὶ ἀνεγνωρίσθη θεμιτὸν παντοῦ τὸ λαθρεμπόριον, καὶ ἐπλήρως αἱ πρόσδοτοι τῶν Τελωνειακῶν, τοῦ δὲ Πολίτου τὸ πολὺ Ἐγκυκλοπαιδικὸν ὑπῆρξε τὸ κορησφύγετον πολυτελοῦς δαντέλας πρὸς χάριν βέβαια τινὸς Κομίσσης Μουσταδέλας.

Τῆς δ' Ἐκκλησίας ὁ σεπτὸς καὶ δοξασμένος κληρὸς
'στὸν βοῦρκον ἐκυλίετο μακάριος ὡς χοῦρος,
καὶ ἡ ἀγία Σύνοδος μεθ' ἱερᾶς μανίας
μαλλὰ κουβάρια ἔγινε μὲ τὰς χειροτονίας,
καὶ τόσαι ἀποστίλβουσαι τῶν θεοφόρων μίτραι
κατάλληλοι πρὸς πλύσιμον ἐθεωροῦντο χύτραι.

Καὶ δεῖπνους εἶχον μυστικούς καὶ ἱερὰ συμπόσια
καὶ εἰς τοὺς κύνας ἔρριπτον ἀντὶ τροφῆς τὰ ὄσια,
ἐλπίζω δὲ ἀργότερα ἐν μουσικῇ κιθάρας
νὰ ψάλλω τοὺς Συνοδικοὺς μ' ἦχον βαρὺν καὶ πλάγιον,
καὶ τσακισμένας νὰ ἰδῶ τὰς σεβασμίας κάρας,
ποῦ τὰς φωτίζει ἄνωθεν τὸ πνεῦμα τὸ τρισάγιον.

Πανώλης δὲ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς ἐκλογεῖς ἠπεῖλει
κ' ἐψυχόρραγουν καθ' ὁδὸν τυμπανιαῖοι σκύλοι,
τὸ πάλαι δὲ πτολίεθρον Αἰσχύλων καὶ Πινδάρων
καὶ τοῦ Τρικούπη τὸ λαμπρὸν αὐτὸ Χρηματιστήριον
Νεκροταφεῖον ἔγινε ἀλόγων καὶ γαιδάρων
καὶ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς τὸ πρῶτον οὐρητήριον

Κ' ἐνῶ νερὸ δὲν ἔτρεχε ἀπὸ τὰς βρύσεις στάλα
κ' εἰς γῆν ξηρὰν οἱ βάτραχοι ἐτέλουν συναυλίας,
οἱ διψασμένοι κάτοικοι κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
ἐπρόσμεναν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Στυμφαλίας
νὰ πλημμυρῶσουν ἄφθονα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
καὶ μὲ αὐτὰ νὰ κορεσθῇ τὸ διψαλέον στόμα.

Καὶ τὸν λαὸν ὁ Δήμαρχος ἐκάλ' εἰς πανηγύρεις
καὶ εἰς ἐκστάσεις ἐπιπτε ὡς Βουδδιστῆς Φακίρης,
καὶ κήπους ἐσχεδίαζε καὶ μόνος καὶ μετ' ἄλλων
καὶ ἄνθηρα καὶ πίδακας καὶ πύργους ἐκ κρυστάλλων,
καὶ Κανηφόροι ἐσπευδον μετὰ χρυσῶν κανίστρων
κ' ὅσα ἐξάπτουν τοῦ θερμοῦ Φιλήμονος τὸν οἶστρον.

Κ' ἐνῶ συνέβαινον αὐτὰ καὶ πάμπολλα παρόμοια
ἐφύτρωναν τὰ Ντιστεγκὲ καὶ τᾶλλα σωματεῖα,
τὸν ὄχλον δὲ κατέπληττε μὲ τίτλους καὶ προνόμια
τῶν εὐγενῶν λωποδυτῶν ἡ ἀριστοκρατία.
Κ' ὁ Φασουλῆς μετὰ χαρᾶς τὸ γεγονός ἀκούσας
τοῦ φιλοξένου οἴκου του ἀνοίγει τὰς αἰθούσας.

Καὶ χρέος ἀπαραίτητον ὡς εὐγενὲς ἐνόμισε
νὰ ὁσῇ ἀπαράμιλλον 'στοὺς Ντιστεγκὲ χορὸν,
καὶ ἦλθαν τόσαι Δούκισσαι, Πριγκίπισσαι καὶ Κόμησσαι,
κ' ὁ Περικλῆς ἀσπρόρρονα μεταξωτὰ φορῶν.
'Ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ ἀνεκνήρυχθη Κόμησσα,
ἀλλὰ κ' ἐγὼ περγαμηνὰς σπουδαίας ἀπεκόμισα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, — δὴ 'στὸ λῆδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστίου κονιστὸς πολὺς.

Μοῦ μένουν ἀνεξάλειπτοι ἐκεῖν' αἱ ἀναμνήσεις...
τὶ κόσμος ἀκτινοβολῶν καὶ πόσαι συγκινήσεις!
Μπαλωματήδων ἥστραπτον μεγάλα ἱστορία
καὶ Λόρδοι Ρεπανάκηδες ὕμνοῦντο ἐν χορῷ,
ἀφοῦ δὲ μ' ἐψηλάφησαν τρεῖς ντιστεγκὲ κυρία
ἐπίστευσαν πῶς 'σώβρακα μεταξωτὰ φορῶ.

Τὸ βλέμμα στρέφω 'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ Δοῦναι καὶ Δοῦσε
καὶ μειδιῶσαν χαιρετῶ τὴν μοῖραν τὴν στραβὴν.
Πολλὰ μ' ἐπεδαψίλευσεν ἀνέλπιστα ἡ τύχη...
ἀέρας μόνον τὸ Λαβεῖν κ' ἐπτά καντάρια σίτοι,
τοῦ Δοῦναι δὲ τὴν ὀχληρὰν μερίδα καθορῶν
πέντε παιδιὰ στὴ ράχη μου μετρῶ πρὸς τὸ παρόν.

Ἄν δὲ προσθέσω 'στὸ Λαβεῖν τὸ ἀργυροῦν παρόσημον
καὶ τοῦ Σκουλούδη τὴν κομπήν καὶ δανεικὴν βελλάδα,
εὐρίσκω εἰς ἐξίσωσιν τὸ κέρδος μὲ τὸ χάσιμον
καὶ μακαρίζω ἐς ψυχῆς τὴν εὐτυχὴ Ἑλλάδα,
ποῦ ὁ καθένας χαιρεται Παράδεισον ἐπίγειον
καὶ εἰς ἀλάνθαστον τρυφὰ καὶ πλήρες ἰσοζύγιον.

Ἄς ἔχη δόξαν ὁ θεὸς καὶ ὅλα πᾶνε ποίμα...
κ' ἡ παρδαλὴ γαιδοῦρα μου μικρὸν δὲν εἶναι κτήμα.
'Ἄλλ' ὅμως λέξιν κατ' ἐμοῦ βαρεῖαν μὴ προφέρετε,
ἂν ἔγραψα 'στὴ φούρια μου καὶ τίποτα παράβολο,
καὶ τώρα, φίλοι Ἕλληνες, εὐδαιμονεῖτε, χαίρετε,
ἦ, ὅπερ καὶ καλλίτερον, σύρτε 'στὸ γέρο Ἀνάβολο.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Ἀργέντ' ἡ Μαριάνθη, ἡ γλυκεῖα σὰν πετιμέζι,
καὶ ἀνεψιά τοῦ Γιάννη κ' Ἀνδριάνας Μεσσηνέζη,
κατ' αὐτὰς ἀνεκνήρυχθη ὡς θετὴ τῶν δύο κόρη
κ' ὁ θεὸς γονεῖς δευτέρους καὶ προστάτας τῆς ἐδώρει.
Καὶ παρ' ὅλων ἐξεφράσθη μία ἔνθερος εὐχὴ
'στὴν ἀποκατάστασίν της, τὴν τοσοῦτον εὐτυχῇ.

Ὁ Φοῖβας ὁ Νικόλαος καὶ δὴ ἐκ Καλαμῶν,
νέος πολὺ δραστήριος καὶ σώφρων καὶ γλυκύς,
τὴν γενεὰν τῶν Φοίφιδων καὶ τὸνομα τιμῶν,
Διδάκτωρ τώρα ἔγινε τῆς Φιλοσοφικῆς.

Περὶ προβλεπτικότητος τῶν Ταμειωτηρίων,
ὑποσχομένων πρόσδον καὶ πλοῦτον περισόν,
μελέτη Βάρβα τοῦ γνωστοῦ, μεστὴ καλῶν μυρίων...
ἀνετυπώθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὸν Παρνασσόν.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲτὰ μάνδρα, — μὲ μετὰ οἰκοδομή,
καὶ μὲτὰ χήρα δέχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.